

ХЪРБЪРТ УЕЛС НАЙ-НОВИЯТ УСКОРИТЕЛ

Превод от руски: Цвета Пеева, 1969

chitanka.info

Случва се понякога търсиш карфица, а намираш жълтица. Така стана и с моя добър приятел професор Гибърн. И по-рано бях чувал, че много велики открития са правени най-неочаквано, но случаят с професор Гибърн е изключителен. Може смело да се каже, че откритието му ще обърне с краката нагоре целия ни живот. А в същност той искаше само да намери някакво универсално тонизиращо средство, което би дало възможност на хората да смогват в нашия главоломен век. Аз съм вземал вече няколко пъти от това лекарство и сега ще се опитам да опиша действието му върху моя организъм. По-нататък ще видите каква богата находка може да бъде това средство за любителите на нови усещания.

С професор Гибърн сме съседни във Фолкстън. Ако не ми изневерява паметта, няколко негови снимки бяха поместени в списанието „Стренд“, струва ми се, в края на 1899 година. Не мога да проверя, защото някой ми взе това списание и досега не ми го е върнал; но читателят може би помни високото чело и необикновено дългите черни вежди на Гибърн, които придават на лицето му нещо мефистофелско.

Професор Гибърн живее на Апър-Сандгейт-роуд, в една от ония красиви къщи с неопределен стил, които украсяват тази улица. Покривът на къщата му е фламандски, портикът — мавритански; прозорецът в една от стаите е с голям фенер. В тази стая професорът работи и там, когато го навещавам вечер, ние пушим и разговаряме. Професор Гибърн е голям шегаджия, но той обича не само да се шегува и често ми разправя за своите занимания. Той е от ония хора, за които разговорът е вътрешна потребност: помага им да работят — и по такъв начин аз имах възможност още от самото начало да проследя създаването на „Най-новия ускорител“, макар че значителна част от опитите си Гибърн правеше не във Фолкстън, а в прекрасно обзаведената лаборатория на Хауър-стрийт, до болницата.

Както е известно на всички образовани хора, Гибърн заслужено се прослави сред физиолозите с трудовете си по изучаване действието на лекарствата върху нервната система. Специално в областта на приспивателните, успокояващи и обезболяващи средства казват, че няма равен на него. Гибърн се ползува с голям авторитет и като химик, и аз мисля, че докато той не сметне за нужно да публикува някои свои

трудовете, учените не ще получат отговор на редица сложни неясни въпроси, свързани с клетките на нервните ганглии и осевите влакна.

Последните години Гибърн отделяше особено внимание на въпроса за тонизиращите средства и бе постигнал големи успехи в тази област още преди да открие своя „Най-нов ускорител“. Благодарение на него медицината се обогати най-малко с три засилващи препарата, чието значение в лечебната практика е огромно. Тъй нареченият „Сироп «Б» на доктор Гибърн“ е спасил повече човешки живота, отколкото която и да е спасителна лодка от цялото наше крайбрежие.

— Но всичко това не ме удовлетворява — каза ми веднъж преди няколко години той. — Моите препарати или само пошибват нервните центрове, без да влияят на нервите, или просто увеличават силите ни чрез понижаване на нервната проводимост. Те имат само местен ефект, и то твърде неравномерен. Едни възбуждат сърцето и вътрешните органи, но притъпяват работата на мозъка; други действуват на мозъка като шампанско, без да влияят на слънчевия възел. А аз искам да откроя — и, дявол да го вземе, ще го откроя — такова средство, което да ви разтърси от главите до петите и да увеличи силите ви двойно, даже тройно. Да! Ето какво търся!

— Това ще бъде придружено с прекалено изразходване на енергия — забелязах аз.

— Безусловно! Но затова пък ще ядете два-три пъти повече. А помислете само какво би означавало това! Представете си шишенце... да кажем, ей като това — той взе от масата едно зелено флаконче, — и в това безценно шишенце е заключена възможността два пъти по-бързо да мислите, два пъти по-бързо да се движите, два пъти по-бързо да работите.

— Нима е постижимо?

— Според мен, да. Ако не е, значи напразно съм се трудил цяла година. Според мен различните препарати на хипофосфатите показват, че нещо подобно е осъществимо... Нека да действува само един път и половина — пак ще е добре.

— Разбира се, че ще е добре! — съгласих се аз. — Да вземем например някакъв държавен деятел. Претрупан е с извънредно много дела, а не може да се справя с работата.

— Тогава ще даде на секретаря си да пийне от това шишенце.

— И ще спечели двойно повече време. Или да вземем вас: да предположим, че трябва да довършите книгата си...

— Аз обикновено проклинам деня, в който съм я започнал.

— Или, да кажем, сте лекар. Ужасно сте зает и ви е нужно да седнете и да обмислите диагнозата... Или адвокат... Или учите за изпити...

— Такива хора ще са готови да платят по гиней за всяка капка от вашето лекарство — възкликнах аз.

— Или, да кажем, дуел — продължи Гибърн. — Когато всичко зависи от това, кой пръв ще дръпне спусъка.

— Или фехтуване — подех аз.

— Ето, виждате ли, стига да успея да направя моето средство универсално, а вреда от него няма да има никаква, освен дето ще ви приближава по-скоро до старостта. Но затова пък ще преживеете двойно повече неща в сравнение с другите.

— Все пак за дуела ще бъде може би нечестно по отношение на противника — замислен казах аз.

— Както решат секундантите — отвърна Гибърн.

Но мен отново почнаха да ме завладяват съмнения.

— А вие уверен ли сте, че такова лекарство може да се изобрети?

— Абсолютно съм уверен — каза Гибърн, като погледна през прозореца. Отвън нещо профуча с грохот. — Нали изобретиха автомобила! Всъщност... — той млъкна и като се усмихна многозначително, потропа по масата със зеленото шишенце. — Всъщност, аз знам такъв състав... вече съм поизмислил нещо...

По нервната усмивка, с която Гибърн произнесе тези думи, разбрах, че откритието му е много важно. За опитите си той обикновено проговаряше чак когато бяха към края.

— И може би... може би моят препарат ще увеличи силите ми повече от два пъти.

— Това ще бъде грандиозно! — казах аз не много уверено.

— Да, ще бъде грандиозно!

Струва ми се, че тогава той сам още не разбираше грандиозността на откритието си.

Ние често се връщахме към тази тема и всеки път Гибърн говореше за „Най-новия ускорител“ — така наричаше своя препарат — с все по-голяма увереност. Понякога на глас размишляваше за

неочакваните физиологични последици, които може да даде „Най-новият ускорител“, и ставаше мрачен. После изведнъж с нескривано користолубие почваше да обсъжда с мен паричната страна на откритието си.

— Това е велико откритие — казваше Гибърн. — Давам много на света и смятам, че имам право да разчитам на добра отплата. Науката си е наука, но според мен трябва да ми дадат монопола на моя препарат поне за десетина години. В края на краищата защо всичко най-хубаво в живота да се пада на някакви си дребни търгаши!

Интересът ми към новото изобретение не отслабваше. Винаги съм имал склонност към метафизиката. Увеличали са ме загадките на времето и пространството и сега почнах да вярвам, че откритието на Гибърн ще направи възможно абсолютното ускоряване на човешкия живот. Да предположим, че някакъв човек почне редовно да приема тези капки: животът му ще бъде крайно интензивен, но на единадесет години той вече ще достигне зрелост, на двадесет и пет ще почне да вехне, а към тридесет години ще се превърне в немощен старец. Значи, мислех си, Гибърн ще направи с пациентите си в същност това, което прави природата с жителите на страните на Изтока: нали те на петнадесет-шестнадесет години са вече зрели хора, а към петдесет — старци и, по правило, мислят и действуват по-бързо от нас.

Магията на фармакопееята винаги ме е карала да изумявам. Лекарствата могат да направят човека безумен, могат и да го успокоят, могат да му придадат невероятна сила и бодрост или пък да го превърнат в безволева отрепка. И ето към арсенала от шишенца, които са винаги на разположение на лекарите, сега ще се прибави още едно чудо!

Но подобни мисли малко интересуваха Гибърн — той беше всецяло погълнат от техническата страна на изобретението си.

На седми или осми август Гибърн ми съобщи, че вече е поставил опит за дестилация, която трябва да реши съдбата на неговото изобретение, а на десети всичко бе завършено и „Най-новият ускорител“ стана осезаема реалност. Бях се запътил към бръснарницата във Фолкстън и срещнах Гибърн — той идваше у дома да сподели с мен радостта си. Очите му блестяха, лицето му се бе зачервило и аз веднага забелязах несвойствената рязкост на движенията му.

— Готово! — извика той и като ме хвана за ръката, заговори бързо-бързо: — Напълно готово. Да вървим у нас, сам ще видите.

— Наистина ли?

— Наистина! Това е нещо невероятно! Да вървим!

— И ускорява... двойно?

— Повече, много повече! Дори ми става страшно. Да вървим! Ще го опитате сам! Ще го опитате! Това е чудо, истинско чудо!

Той ме сграбчи за ръката и ме помъкна така стремително, че трябваше да тичам подире му, за да не изостана; изкачвайки тичешком възвишението, той продължаваше възбудено да говори. Насреща ни се зададе омнибус и седящите в него като по команда се зазяпаха в нас, както умеят да зяпат само пътуващите в омнибус.

Беше един от ония ясни и горещи дни, с които е така богато лятото във Фолкстън, когато всички багри изглеждат необичайно ярки, всички контури — необичайно отчетливи. Имаше и лек ветрец, но няма той можеше да ме освежи?

Най-сетне на площада аз му се примолех.

— Нима тичам? — удиви се Гибърн и премина от тръс на бързо ходене.

— Вие навярно сте опитали вашето лекарство? — промълвих задъхано.

— Не — каза той. — Пих само от водата в мензурата, само капчица; но мензурата беше измита добре. Снощи наистина изпих малка доза от „Ускорителя“. Но оттогава мина толкова време.

— И той ускорява... двойно? — попитах аз, целият в пот, когато стигнахме до дома му.

— Хиляда пъти, много хиляди пъти! — извика Гибърн, като разтвори с театрален жест широко дъбовата портичка на градинката си.

— Фю! — свирнах аз и го последвах.

— Даже не мога да установя колко пъти — продължи той, като вадеше от джоба си ключа.

— И вие...

— Това хвърля нова светлина върху физиологията на нервната система, обръща нагоре с краката теорията за зрителните усещания! Единствен бог знае колко пъти ускорява. После ще го изследваме... А сега трябва да опитате моето питие.

— Да го опитам? — повторих аз, като вървах след него по коридора.

— Непременно! — каза Гибърн вече в кабинета си. — Ето го, в това малко зелено шишенце! Само ако не се боите!

По природа аз съм човек предпазлив и да рискувам обичам повече на думи. Действително ми беше страшно, но в мен заговори гордостта.

— Ами, добре — нерешително подех аз. — Казвате, че сте го опитали вече?

— Да, опитах го — отвърна Гибърн. — И според мен не ми навреди. Дори цветът на лицето ми не се промени, а самочувствието...

Седнах в креслото.

— Добре, дайте! В краен случай няма да отида в бръснарницата, а това според мене е най-тежкото задължение на цивилизования човек. Как се взема?

— С вода — каза Гибърн.

Той се спря до бюрото и внимателно ме загледа. В тона му се появиха професионални нотки.

— Но то е необикновено лекарство.

Махнах с ръка.

— Предупреждавам ви: щом отпиеете първата глътка, затворете очи и минута-две не ги отваряйте. Няма да ослепеете. Зрението ни зависи от дължината на въздушните вълни, а съвсем не от количеството им, но ако очите ви бъдат отворени, ретината ви ще получи шок, придружен с виене на свят. Така че не забравяйте да замижите!

— Ще ви послушам — казах аз. — Няма да забравя.

— Второ, запазете пълно спокойствие. Само да не ви хрумне да мръднете от креслото, защото лошо ще се ударите. Помнете, че вашият организъм ще почне да работи много хиляди пъти по-бързо. Сърцето, дробовете, мускулите, мозъкът — всичко. Вие няма да го почувствувате, усещанията ви няма да се променят, но всичко около вас ще забави хода си. В това се състои целият фокус.

— Господи! — казах аз. — Значи...

— Сега ще видите — каза той, като взе мензурата и огледа масата. — Чаши, вода. Всичко е готово! Първия път ще налеем съвсем малко. — Скъпоценната течност забълбука и потече от зеленото

шишенце в мензурата. — Не забравяйте какво ви казах — рече Гибърн и изля мензурата в чашата с ловкостта на италиански келнер, наливащ уиски. — Стиснете очи колкото можете по-силно и запазете пълно спокойствие в течение на около две минути. Аз ще ви кажа кога да ги отворите пак.

Той добави в чашите вода.

— Да, още нещо! Не оставяйте чашата на масата. Дръжте я в ръка, а с лакът се опрете на коляното. Така... правилно... А сега...

Той вдигна своята чаша.

— За „Най-новия ускорител“! — казах аз.

— За „Най-новия ускорител“! — повтори Гибърн.

Чукнахме се, изпразнихме чашите и аз веднага затворих очи.

Известна ви е оная пустота на небитието, в която потъвате, когато пийнете хубава глътка коняк. Колко време продължи това усещане, не знам. После до мен стигна гласът на Гибърн. Аз трепнах и отворих очи. Той стоеше на предишното място и все още държеше чашата в ръка. Само че сега чашата беше празна.

— Е? — казах аз.

— Нищо особено ли не чувствувате?

— Нищо. Може би само леко оживление.

— А звукове чувате ли?

— Никакви звукове — казах аз. — Дявол да го вземе! Наистина — пълна тишина. Само някъде кап-кап... сякаш вали дъжд. Какво е това?

— Звуците са се разпаднали на своите елементи — поясни Гибърн.

Впрочем, не гарантирам за точността на думите му.

Той се извърна към прозореца.

— Виждали ли сте някога да висят така пердетата?

Погледнах към прозореца и видях, че единият край на пердето се бе подвил нагоре, сякаш бе застинал в движение, полюшван от вятъра.

— Никога не съм виждал — отвърнах аз. — Странно!

— А това? — каза той и разтвори пръстите си, с които държеше чашата.

Аз, разбира се, трепнах, очаквайки, че чашата ще падне. Но нищо подобно! Тя увисна във въздуха даже без да се поклати.

— В нашата географска ширина — каза Гибърн — падащият предмет изминава в първата секунда приблизително шестнадесет фута... Точно това става сега и с моята чаша. Но тя не е успяла да измине и стотна част от тези шестнадесет фута. Сега имате ли представа за силата на моя „Ускорител“?

И Гибърн почна да движи ръката си около бавно спускащата се чаша, после я хвана за дъното, внимателно я постави на масата и се засмя.

— Е, как е?

— Не е лошо — казах аз и почнах предпазливо да ставам от креслото.

Самочувствието ми беше отлично, главата ми работеше леко, ясно, но всичко в мен някак страшно бързаше. Сърцето ми например правеше хиляди удари в секунда, но това не пораждаше у мен никакви неприятни усещания. Погледнах през прозореца навън. Велосипедист, замръзнал на място със замръзнал облак прах отзад, стремглаво догонваше омнибус, който също не се движеше. Аз просто зинах от удивление при вида на това невероятно зрелище.

— Гибърн — извиках аз, — колко време действа това нещо?

— Нямам никакво понятие! — отвърна той. — Последния път го взех преди лягане. Казвам ви, стана ми страшно. Тогава продължи няколко минути, макар че минутите ми се сториха часове. После силата на действието започна да намалява, и то доста рязко.

Аз не изпитвах никакъв страх и много се гордеех с това. Вярно, все пак бяхме двама.

— А какво ще стане, ако отидем да се поразходим? — попитах аз.

— Че какво може да стане?

— Нали ще ни видят!

— Какво приказвате! Какво приказвате! Никой няма да ни види! Ще се понесем като в приказките. Да вървим! Как предпочитате — през прозореца или през вратата?

И ние изскочихме през прозореца.

Аз имам богата фантазия. Много съм чел за разни чудеса, сам много съм преживял, но тази кратка разходка из Фолкстън, след като бяхме пили от „Най-новия ускорител“, беше най-необикновеното, най-изумителното събитие в живота ми.

Понесохме се през дъбовата портичка, излетяхме на улицата и почнахме внимателно да разглеждаме вкаменения омнибус. Върховете на колелата, краката на конете, краят на камшика и долната челюст на кондуктора (той явно се канеше да се прозине) едва забележимо се движеха, но каросерията на този муден екипаж оставаше в абсолютен покой. И не се чуваха никакви звуци освен леко хриптене в гърлото на прозяващия се кондуктор. Кочияшът, Кондукторът и единадесетте пътници представляваха неделима част от тази застинала грамада.

Стана ми даже някак неприятно, когато разгледахме от всички страни омнибуса. Също такива хора като нас, и в същото време неприличащи на нас, бяха замрели в най-непринудени пози, без да довършат започнатите жестове. Някаква девойка и млад мъж, усмихвайки се, флиртуваха и тази усмивка заплашваше да остане завинаги на лицата им; жена в развяваща се пелерина седеше, опряла лакти на перилата и вперила немиждащ поглед в къщата на Гибърн; мъж, напомнящ восъчна фигура, сучеше мустак, а друг протягаше вцепенената си ръка с разперени пръсти след отлитащата шапка.

Гледахме ги, смеехме им се, правехме най-различни гримаси, а после изведнъж ни станаха противни и ние прекосихме пътя под носа на един велосипедист и се понесохме към градската градинка на брега на морето.

— Боже мой — възкликна Гибърн, — я вижте!

Пред нас летеше пчела: тя бавно мърдаше крилца и се движеше със скоростта на охлюв, на най-ленивия охлюв, какъвто можете да си представите.

И ето приближихме градинката. Тогава започна истинско безумие. На естрадата свиреше оркестър, но ние не чувахме музиката, а някакво хриптене или предсмъртна въздишка, преминаваща от време на време в нещо като приглушено тракане на огромен часовник. Хората в градинката стояха изпънати или като странни неми кукли неумело балансираха на един крак, разхождайки се по тревата. Видях малък пудел, който бе подскочил нагоре и сега се спускаше към земята, като бавно движеше лапи.

— Гледайте, гледайте! — викна Гибърн и ние спряхме пред някакво конте с бял костюм на райета, с бели обувки и сламена шапка, който намигаше на две наконтени дами. Намигането, ако се изследва подробно, както направихме ние, е нещо доста непривлекателно. То

губи цялата си живост и вие изведнъж забелязвате, че намигащото око не се затваря плътно, а под спуснатия клепач прозира долната част на очната ябълка.

— От днес — казах аз, — ако господ бог не ме лиши от памет, никога вече няма да намигам.

— А също и да се усмихвате — поде Гибърн, като посочи озъбилата се в усмивка дама.

— Става ужасно горещо! — казах аз. — Нека да вървим побавно.

— Нищо! Нищо! — викна Гибърн.

Минахме край столовете, наредени пред естрадата. Позата на онези, които седяха в тях, изглеждаше почти естествена, а разкривените физиономии на военните музиканти бяха просто неприятни за гледане. Някакъв червенобузест джентълмен се бореше с вестник, опитвайки се да го сгъне срещу вятъра, така и бе замръзнал, без да довърши борбата. Ако се съдеше по многото признаци, вятърът беше силен, но за нас той не съществуваше. Отдръпнахме се встрани и почнахме отдалеч да наблюдаваме тълпата разхождащи се.

Необикновено интересно беше да разглеждаш всички тия хора, замръзнали внезапно и превърнали се във восъчни фигури. Колкото и да е глупаво, но докато ги гледах, бях изпълнен с чувство на собствено превъзходство. Помислете само: всичко, което бях казал, помислил, извършил от момента, когато „Най-новият ускорител“ проникна в кръвта ми, за всички тия хора и за цялата вселена се побираше в една десета част от секундата.

— „Най-новият ускорител“... — подех аз, но Гибърн ме прекъсна:

— Ето я, проклетата бабичка!

— Каква бабичка?

— Моята съседка — каза Гибърн, — а това е любимото й кученце, което вечно джавка. Не, изкушението е прекалено голямо!

Гибърн е човек непосредствен и понякога бива склонен към момчешки лудории. Преди да успея да го спра, той се спусна напред, грабна нещастното кученце и се понесе с него с всички сили към скалите. Удивително нещо, кученцето не проявяваше никакви признаци на живот, дори не писна. Изглеждаше като че ли спокойно спи и Гибърн го държеше за врата като дървена играчка.

— Гибърн! — завиках аз. — Оставете го! — Но веднага сам се прекъснах: — Спрете незабавно! Панталонът ви ще се запали. Вече тлее!

Той се удари по бедрата и нерешително спря на края на скалата.

— Гибърн — завиках аз, като хукнах подире му, — престанете да тичате! Прекалено горещо е! Та ние изминаваме от две до три мили в секунда. Забравяте съпротивлението на въздуха.

— Какво? — попита той, като гледаше кученцето.

— Съпротивлението на въздуха! — закрещях аз. — Съпротивлението на въздуха! Прекалено бързо се движим! Като метеори! Гибърн! Гибърн! Аз целият съм в пот, сърби ме цялото тяло. Погледнете, хората се размърдват. Вашето средство престава да действа. Оставете кучето!

— Какво? — попита той.

— Ускорителят престава да действа — повторих аз. — Много сме се сгорещили. Мокър съм като мишка.

Гибърн отначало погледна към мен, после към оркестъра, който хриптеше вече доста по-ускорено, и изведнъж със силен замах запрати кученцето встрани. То бавно се завъртя във въздуха и увисна над затворените чадъри на кротко разговарящите хора. Гибърн ме хвана за ръката.

— Дявол да го вземе! Май сте прав... сърбеж по цялото тяло и... Гледайте! Оня човек там вади носната си кърпа. Движенията му са напълно нормални. Да, трябва да се махаме оттук колкото може по-скоро.

Но не успяхме да избягаме и може би беше за добро. Да тичаме не можехме, тъй като щяхме да се подпалим. Сега не се съмнявам в това, а тогава дори и наум не ми мина, че можем да се подпалим... Не бяхме направили и крачка, когато действието на лекарството внезапно се прекрати, сякаш някой дръпна завеса от очите ни. Чух тревожния глас на Гибърн: „Сядайте!“, плъснах се на тревата в края на алеята и силно се опарих. На мястото, където бях седнал, и досега се вижда ивица изгорена трева.

И тогава вцепенението свърши. Неясните хриптения на оркестъра преминаха в гръмка мелодия, разхождащите се престанаха да балансират на един крак и се размърдаха, вестниците и флагчетата затрептяха от вятъра, след усмивките се зачуха думи, намигващото

конте със самодоволен вид закрачи по пътя си. Тези, които седяха по столовете и креслата, замърдаха и заприказваха.

Вселената пак оживя и престана да изостава от нас, по-точно — ние престанахме да я изпреварваме. Такова усещане имат пътниците в експрес, забавил рязко хода си на станцията. Отначало всичко пред очите ми се завъртя и аз почувствувах, че ми се гади. Но скоро премина. А кученцето, което висеше дотогава във въздуха, падна право върху чадъра на някаква дама!

Това ни и спаси с Гибърн. Никой не забеляза внезапното ни появяване, с изключение на едно пълно старче в кресло с колелца, което трепна, погледна няколко пъти към нас и накрая каза нещо на съпровождащата го болногледачка. Да! Появили се бяхме тук най-неочаквано. Впрочем панталоните ни скоро престанаха да димят, макар че мен все още ме пареше отдолу. Вниманието на всички, в това число и на музикантите, объркали за първи път в живота си такта, бе привлечено от женските викове и лаенето на почтеното хранено кученце, което преди малко кротко дремеше край източната стена на павилиона и изведнъж, подхвърлено от някаква неизвестна сила на запад, се бе изтърсило върху дамския чадър. Ще забележа Впрочем, че от необикновената бързина на полета козината му бе леко опърлена. И това нещо става в наши дни, когато всички са побъркани на тема спиритизъм.

Всички се засуетиха, блъскаха се един друг, събаряха столове и кресла. Дотича полицаи. Не знам как щеше да свърши всичко: бояхме се да не ни забъркат в тая история и побързахме да се скрием от очите на наблюдателното старче в креслото с колелца.

Когато се посъвзехме и поуспокоихме, ние заобиколихме тълпата и закрачихме по пътя към дома на Гибърн.

Аз вървах и се ослушвах във врявата зад нас: през нея от време на време долиташе гласът на джентълмена, който седеше до пострадалата дама. Джентълменът се караше на пазача на градинката, като го обсипваше с незаслужени обвинения.

— Вие сте хвърлили кучето! Няма кой друг да го направи!

Способността да възприемаме движението и звука се върна така внезапно, че аз не успях да направя необходимите в такива случаи наблюдения. При това трябваше да се погрижим за себе си: дрехите ни все още пареха тялото, а тлеещият панталон на Гибърн от светъл беше

се превърнал в тъмночервен — така че на връщане не ми беше до наука. Пчелата, разбира се, я нямаше на предишното място. Мислех, че ще видя велосипедиста, но когато излязохме на Сендгейт-роуд, той вече изчезваше зад завоя. Затова пък омнибусът трополеше, сякаш нищо не е било, и се движеше доста бързо, а пътниците му бяха оживели и се държаха съвсем нормално.

Само едно нещо забелязахме: рамката на прозореца, от който бяхме изскочили на улицата, беше овъглена на няколко места, а по пътеката имаше дълбоки следи от краката ни.

Такива бяха резултатите от първото ми запознаване с „Най-новия ускорител“. Всичко, което описах, стана в течение на една-две секунди. За времето, нужно на оркестър да изсвири два такта, ние бяхме изживели половин час. Целият свят бе замрял, давайки ни възможност да го разгледаме по-добре. Като се имат предвид всички обстоятелства и главно стремителността, с която изскочихме от къщата, трябва да се признае, че всичко можеше да свърши за нас значително по-зле. Първият ни опит показва, че Гибърн трябва още много да поработи над своя „Ускорител“, преди той да стане годен за употреба препарат; но в ефективността му не може да се съмняваме.

След нашата необикновена разходка Гибърн се зае да регулира силата на своето лекарство и на мен ми се наложи няколко пъти да вземам различни дози от „Най-новия ускорител“ под негово наблюдение. Всичко мина благополучно и трябва да призная, че когато вземах лекарството, не се решавах вече да изляза на улицата.

Мога да добавя, че този разказ го написах наведнъж под действието на лекарството на професор Гибърн. Прекъсвах работата си един или два пъти, колкото да изям парче шоколад. Разказът бе започнат в шест часа и двадесет и пет минути, а сега часовникът ми показва шест и тридесет и една минута. Съдете сами колко е удобно — да отскубнеш малко време от пренатоварения си ден и да се отдадеш всецяло на някоя своя работа.

Сега Гибърн е зает с въпроса за дозировката на „Ускорителя“ и за действието му върху различните организми. Той има намерение да изобрети и „Забавител“, който ще притежава напълно противоположни свойства на „Ускорителя“. Вземането на това лекарство ще даде възможност на пациента да разточи секундата на своето време до

няколко часа, да изпадне в апатия, да замръзне като ледник дори в най-напрегнатата обстановка.

Двата препарата ще извършат пълен преврат в живота на цивилизования човек. Те ще сложат началото на освобождаването ни от „Игото на Времето“, за което писа Карлайл. „Ускорителят“ ще ни помогне да съсредоточим всичките си сили върху някакъв отрязък от живота ни, изискващ пълно задълбочаване, а „Забавителят“ ще ни обезпечи пълно спокойствие в най-мъчителните и тежки за нас минути. Може би избързвам, като ви разправам за несъществуващия още „Забавител“, но по отношение на „Ускорителя“ не може да има някакво съмнение. Той ще бъде пуснат в продажба през следващите месеци. Малките зелени шишенца ще могат да се намерят във всяка аптека и във всеки аптекарски магазин, вярно, на доста висока цена. Но тази цена не бива да ви се струва прекомерно голяма, като се имат пред вид необикновените качества на този препарат. Той ще се нарича „Ускорител на нервната система. Патент на д-р Гибърн“. Гибърн смята да го пусне на пазара в три опаковки: една от 200 дози, друга от 900 и трета от 2000, което ще бъде означено с различни етикети — жълт, розов и бял.

Широкото приложение на „Ускорителя“ може, разбира се, да даде и нежелани резултати. Той може да бъде използван и от престъпници. Какво по-просто от това, след като извършат престъпление, да се укрият в някакъв отрязък от времето? Както и всяко силно действащо средство, „Ускорителят“ може да бъде употребен и със зли цели. Но ние с Гибърн всичко обсъдихме и дойдохме до извода, че това е работа на съдебната медицина и нас не ни засяга. Нашата задача е да произвеждаме и продаваме „Ускорителя“, а какво ще стане по-нататък, ще видим.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 4 от 1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.